

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.808 van 23 februari 2016
in de zaak A. 218.120/XIV-36.871**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Vincent Neerinckx
 kantoor houdend te 9140 Temse
 Akkerstraat 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 januari 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 159.630 van 10 januari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 22 januari 2016aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt duidelijk dat verzoekster niet kan gevolgd worden waar zij meent dat “de Raad in het bestreden arrest de essentie van het middel zoals ontwikkeld door verzoekster ontwijkt”. In het bestreden arrest wordt onder meer gemotiveerd omtrent de zelfstandige status van verzoeksters partner en diens

mogelijkheid om haar te volgen naar een andere lidstaat en omtrent het bestaan en de gevolgen van het inreisverbod. Waar verzoekster aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *post factum* overgaat tot een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (hierna: het EVRM), moet worden opgemerkt dat die bepaling geen formelemotiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel dient na te gaan of de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan ook nagaan of aan de toepassingsvoorwaarden voor artikel 8 van het EVRM is voldaan. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft herhaaldelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C-249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13) Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Hof heeft in die arresten gesteld dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet indie zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale

recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.

Te dezen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) heeft ingediend. Alleen al uit een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van die bepaling, volgt inderdaad dat verzoekster onrechtmatig op het grondgebied van het Rijk verbleef, hetgeen zij overigens niet betwist. Over de onrechtmatigheid van verzoeksters verblijf kon derhalve geen betwisting bestaan.

Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekster in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de mogelijkheid heeft gehad om alle relevante stukken over te maken, om haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken in het kader van die aanvraag, dat verzoekster ook heeft gewezen op een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar gezinsleven sedertdien is gewijzigd en dat er elementen voorliggen die ze nog niet eerder kenbaar heeft kunnen maken. In dit verband dient te worden vastgesteld dat de beoordeling van verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betrekking had op de ontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen op de vraag of er “buitengewone omstandigheden” waren om die aanvraag in België in te dienen in plaats van in het land van herkomst, en derhalve op de vraag of verzoekster al dan niet naar het land van herkomst kon terugkeren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dus op wettige wijze vaststellen dat verzoekster de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drieëntwintig februari tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams